

forelægge: „Udkast til Lov om Udsættelse af Revisionen af to Rønningsslove“. Forelæggelsen af dette Lovudkast vil nærmere blive sat paa Dagsordenen.

Efter Dagsordenen gif man derpaa over til: Forsættelse af første Behandling af „Udkast til Lov om Styrelsen af Sognecommunerne og Amternes kommunale Anliggender“.

K. Pedersen: Naar man i en Sag som denne forlanger Ordet, før Forhandlingerne endnu ere begyndte, og man siden seer, at der, hvad der er ganske naturligt, er en saa stor Interesse for den, at man efter Listen først faaer Ordet ved det 3die Mødes Begyndelse, er det rimeligt, at en Deel af, for ikke at sige alle de Bemærkninger, man kunde ønske at gjøre med Hensyn til Lovudkastet, alt er bleven udtalt, og kunde man som Følge deraf fristes til at frasælbe Ordet. Dette agter jeg imidlertid ikke at gjøre, men jeg skal saa kort som muligt fremsætte, hvad jeg har at sige. De Fleste af de ærede Medlemmer, som have udtalt sig i denne Sag, og særlig de, som udtalte sig den første Dag, have begyndt med at hde den høitærede Indenrigsminister deres Anerkjendelse, fordi han har forelagt dette Lovudkast, idet de have indrømmet, at der derved er gjort et Fremskridt, men bagefter er der dog fra en Deel af dem kommet meget væsentlige Anker imod det, deels med Hensyn til dets Details, og deels med Hensyn til dets Princip, idet det formeentlig ikke er gaaet vidt nok, hvilket maa have sin Grund i den Maade, hvorpaa man opfatter Forholdet mellem dette Lovudkast og Grundlovens § 91. Dersom man antager, at Tiden nu er kommen, da man fuldstændig kan opfylde Grundlovens § 91, maa jeg være enig med dem, som udtale, at dette Lovudkast ikke gaaer vidt nok, men at man burde indrømme Communen en større Myndighed end den, der her er tillagt den. Hvis man derimod antager, at det efter den kommunale Udvikling, hvortil vi for Tiden ere stredne frem, endnu ikke er gjørligt at gaae Skridtet heelt ud, maa man dog indrømme, at der i dette Lovudkast foreslaaes væsentlige Forbedringer, og jeg hører til

dem, som antage, at det ikke godt er gjørligt for Diebliffet at gaae Skridtet heelt ud, saaledes at man paa eengang faaer, hvad man i Henhold til § 91 haaber at komme til; jeg mener, at man maa lade sig nøie med smaa, men sikre Skridt. Det kan vel ikke nægtes, at der her, fornemmelig hvad Sognecommunerne Stilling angaaer, er foreslaaet ikke ubetydelige Forandringer med Hensyn til Myndigheden. Vi maae saaledes ikke glemme, at Præstens Stilling bliver en anden, end den hidtil har været, og at dette maastee er en større Forandring, end man ved første Diekast vil indrømme eller lægger Mærke til, men de, der have Kjendskab til, hvad det bethder at føre en Correspondance i Fattig- og Skolevæsenetsager — især de første — ville vist indrømme, at det ikke er noget ubetydeligt Arbejde, der her efter vil komme til at paaligge Formanden i Sogneforstanderskabet. Jeg antager, at det er et af de meest byrdefulde af alle de Hverv, der paaligge Sogneforstanderskaberne, ikke alene paa Grund af selve Arbejdet Mængde, som sandelig i mange Tilfælde og paa mange Steeder ikke er saa overordentlig ringe, men tillige paa Grund af det særdeles store Kjendskab til, hvorledes hele vort nuværende Fattigvæsen har udviklet sig, der udfordres, for at den ene Commune ikke skal forurette den anden. Naar man erindrer, hvilken Mangfoldighed af Skrivelser der kan fremkomme blot for at ubfinde, om et Fattiglem er forsørgelsesberettiget her eller der — og det er ikke saa aldeles saa Sager, som dreie sig herom — vil man finde, at denne Bestemmelse vil give Anledning til ikke ringe Arbejde og Uleilighed. Imidlertid er dette Noget, man modtager med Glæde, idet man deels gaaer ud fra den Forudsætning, at det nu ikke længere er saa vanskeligt at finde Kræfter, som kunne udføre det Slags Arbejder, og deels trøster sig med, at der, saafremt de vedkommende Vælgere skulde komme til den Erkjendelse, at der i deres Midte endnu er Mangel paa det Slags Mænd, gennem Lovudkastet aabnes en Leilighed til at kunne bibeholde Sognepræsten i hans hidtilværende Stilling til Fattigvæsenet, forsaavidt de maatte finde, at han egner sig dertil. — Et andet Spørgsmaal er, hvorledes den enkelte Skattehvers Stilling skal